

SIARD

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 1, ročník 30

www.farnostzidenice.cz

vychází 19. února 2023

Obdarování a výročí farnosti

Nedávno jsme si připomněli desáté výročí úmrtí otce Karla a sedmé otce Zdeňka. Oba se nesmazatelně vepsali do paměti naší farnosti. Oba dva nám přinesli mnoho dobrého, i když by se dalo říci, že byli v něčem trochu náročnější povahy. Velmi dobře si vzpomínám na poslední setkání s oběma těsně před jejich smrtí. Vyprávění o tom nechám na dušičkové vydání Siardu. Dnes bych chtěl použít slova otce biskupa Vojtěcha z pohřbu otce Zdeňka. Řekl tehdy, že otec Zdeněk toužil po dokonalosti. To je velkou pravdou a bylo to jeho předností. Chtěl, aby vše bylo tak, jak má být. V mnoha ohledech se stal hnacím motorem dokonalosti v různých aspektech života farnosti.

Nedávno jsem si na něj vzpomněl, když se mi vybavilo seřaďovací nádraží v Maloměřicích. Z lávky se dá pozorovat řazení vlaků a odjezd a příjezd nákladních vlaků. Každá souprava musí být uspořádána tak, pokud tomu dobře rozumím, aby bylo možné vagóny odpojit postupně ve stanicích, do kterých míří. Lokomotivu a jednotlivé vagóny je nutné správně a pevně spojit (omlouvám se znalcům železnice za neodborný výraz), aby se souprava mohla vydat na cestu k cíli. Pevnost spojení je důležitá, protože by se mohlo stát, že se nějaký vagón utrhne a souprava zmizí v dáli.

Nedávno jsem slyšel důrazné přirovnání farnosti k rodině. Helenka Součková říká, když se jí nechce někam jet: „To nejde, jsme rodina a máme se rádi.“ Láska je chtít dobro druhého. Dalo by se říci snad společné dobro. Je třeba v našich dokonalostech a touhách po nich si také hlídat, zda příliš netrhám soupravu, rodinu, společenství, nebo jak farnost nazveme. Na vesnici to prý mají lidé jednodušší - soused někoho našťve, ale má traktor a já mám vozík za traktor. Musí se usmířit, vědí, že se potřebují. Ve městě nám to tak nepříjde. A přesto se potřebujeme.

Čeká nás nejen postní doba, kdy se máme usmířit s Bohem, ale také výročí založení naší farnosti 1. října. Smiřme se navzájem. Každý z nás dělá chyby, většinou si to však neuvědomujeme a nechceme druhým působit bolest. Jen naše nedokonalost to způsobuje. Já se někdy bojím oslovit sám sebe.

Během měsíce října proběhne mnoho akcí, které nám pomohou nejen oslavit, ale i poděkovat za to dobré, co máme. A možná i najdeme cesty ke zlepšení. Rád bych vám nabídl něco, co asi umím (říkají to o mně druzí). Takovou malou duchovní přípravu nejen na oslavu, ale pro život. Jedná se o seminář Obnovy v Duchu svatém, kde je možné objevit svá obdarování a dostat odvahu je nabídnout pro společenství. Konkrétní podoba a přesná data budou zveřejněna co nejdříve.

Kdyby někoho z vás napadlo, co by se dalo uspořádat během říjnových oslav, nebo chcete nabídnout pomoc, ozvěte se Marunce Pekárkové na email vyroci@farnostzidenice.cz. A prosím o modlitbu za ty, kteří budou oslavy připravovat.

Díky za vše, co děláte a s čím bojujete.

Žehnám P. Petr Beneš

ROZPIS KŘÍŽOVÝCH CEST 2023

V pátek začátek v 17:15 hod., v neděli začátek v 18:00 hod.

(mimo 2. a 7. 4. 2023 – jiný čas)

Den	Datum a čas		Skupina	Text	Zajištění
Pátek	24. 2.	17:15	Ministranti	Kancionál	M. Hampl
Neděle 1. postní	26. 2.	18:00	Společenství rodin	Kancionál	P. Doležel
Pátek	3. 3.	17:15	Společenství matek	vlastní	M. Horká
Neděle 2. postní	5. 3.	18:00	Společenství manželů	vlastní	M. Holíková
Pátek	10. 3.	17:15	Společenství žen	vlastní	J. Uhlířová
Neděle 3. postní	12. 3.	18:00	Společenství rodin	vlastní	M. Koláčná
Pátek	17. 3.	17:15	Modlitební společenství	vlastní	Pohankovi
Neděle 4 postní	19. 3.	18:00	Lektoři	vlastní	M. Doležalová
Pátek	24. 3.	17:15	Legie Marie	mariánská	M. Mašková
Neděle 5. postní	26. 3.	18:00	Muži	vlastní	P. Schnirch
Pátek	31. 3.	17:15	Děti	dětská	Katechetky
Květná neděle	2. 4.	15:30	Farní společenství	vlastní	P. Beneš
Velký pátek	7. 4.	14:30	Ministranti	vlastní	M. Hampl

POBOŽNOSTI KŘÍŽOVÉ CESTY

Již brzy vstoupíme do tajemství postní doby. Popeleční středa v letošním roce vychází na 22. února. S postní dobou jsou neodmyslitelně spojeny v našem kostele sv. Cyrila a Metoděje pobožnosti křížové cesty.

„Ježíši, jdeš s námi. Ty jsi cesta, s tebou mi nic nechybí.

Učiň, ať jsme na naší křížové cestě pevní a radostní v naději...“

V naší farnosti je mnoho modlitebních společenství, která se budou střídat a provázet nás v meditaci křížové cesty, a to vždy v pátek a v neděli. První křížová cesta bude v pátek 24. února v 17.15 hod. Po ní bude následovat křížová cesta v neděli 26. února v 18 hodin. V letošním roce je výjimka v začátku křížových cest v neděli, kdy budou začínat v 18 hodin (nedělní večerní mše není).

J. Uhlířová

VÝROČÍ

Před 10 lety, **1.2.2013**, zemřel **R.D. Karel Volejníček**, židenický primiciant z roku 1966. Působil mimo jiné ve farnostech v Liberci, Benešově nad Ploučnicí, na Vranově u Brna a ve Svatoslavi, krátký čas také ve funkci vícerektora kněžského semináře v Litoměřicích. Od roku 1997 až do své smrti byl výpomocným duchovním v naší farnosti.

R. I. P. !

redakce

FARNÍ KALENDÁRIUM (VÝBĚR)

První svaté přijímání dětí

Příprava začíná v pátek 24. 3. 2023 v 16:15 v učebně na faře. Přihlášky a ostatní termíny přípravy najdete na stránkách farnosti.

Topení v případě nepravidelných aktivit

Pokud si přejete zatopit v kostele či na faře v případě nepravidelných aktivit, nezapomeňte napsat na topeni@farnostzidenice.cz. Více informací máte na webových stránkách farnosti.

Klub Václav - v článku o opravách se dozvíte více. Dokončujeme, ale stále čekáme na revizi, která umožní prostory suterénu po rekonstrukci inženýrských sítí zpřístupnit pro veřejnost. V době uzávěrky ještě není stanoveno datum, ale možná je už víte, když to teď čtete. Pokud máte zájem o pomoc se službami v klubu Václav, ozvěte se paní Douškové nebo panu Benešovi na email vaclav@farnostzidenice.cz.

Postní doba

Na Popeleční středu budou dvě mše sv. s udílením popelce, a to v 16:30 a 18:00.

Křížové cesty budou tradičně v pátek a v neděli, pouze s netradičními časy začátků. V pátek v 17:15 a v neděli v 18:00 (na Květnou neděli už v 15:30 a na Velký pátek ve 14:30).

V úterý 28. 2. při mši sv. bude společné **udílení svátosti pomazání nemocných**. Příležitost ke zpovědi bude už od 17:00.

Hlavní úklid kostela před Velikonocemi bude v sobotu 1. 4. 2023.

P.S. Pozor na datum, nejde o žert.

Program Svatého týdne a Velikonoc najdete na webových stránkách a v Siardu se objeví v příštím čísle.

Ve velikonočním oktávu (neděle po Zmrtvýchvstání) nás čeká **biřmování** - zatím není jasné, kdo přijede biřmovat. Prosíme o modlitbu za biřmovance.

Diecézní setkání mládeže je letos přesunuto na 13. 5. 2023.

Noc kostelů se letos uskuteční v pátek **2. 6. 2023**. Pro zapojení se do příprav a nabídku pomoci můžete využít email farnosti nebo koordinační schůzky, která bude ve čtvrtek 2. 3. v 19:15 na oratoři.

Na podzim nás čeká **70. výročí zřízení farnosti**. Něco k této události najdete i s úkolem v úvodníku. Podrobnosti přineseme, jakmile to bude možné.

ZPRÁVY Z DIECÉZE

24. až 25. února 2023 se uskuteční na Vranově u Brna Postní duchovní obnova pro manžele. Téma obnovy zní „My dva a čas“. Přednášejícími jsou manželé Helena a Josef Múčkovi z Brna. Přihlášení a bližší informace:

<https://www.crsp.cz/nabizime/duchovni-programy/duchovni-obnovy-pro-manzele/>

10. až 12. března 2023 se koná druhý ročník Víkendu pro bezdětné v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydrří. Slovem k zamyšlení bude provázet P. Jan Maria Hanáček, O.Carm, který bude k dispozici i ke svátosti smíření a duchovnímu rozhovoru. Celý víkend budou připraveni k rozhovoru a modlitbě za uzdravení karmelitští terciáři Jana Marková a Václav Čáp. Další informace: petra@ditevsrdci.cz

13. do 17. března 2023 pořádá brněnské Centrum naděje a pomoci kurz „**Být sama sebou**“, který je určený pro dívky ve věku od 12 do 18 let. Přihlášky a více informací najdete na www.cenap.cz.

BÝT SAMA SEBOU

Brněnské Centrum naděje a pomoci připravuje **od 13. 3. do 17. 3. 2023** kurz **Být sama sebou**. Tento velmi oblíbený týdenní kurz je určený pro dívky **ve věku 12 – 18 let**.

V kurzu se s dívkami zaměříme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná. Věnujeme se tématům: jak přistupovat k sexualitě zodpovědně, otázkám rozvoje osobnosti a jak budovat dobré vztahy. Nechybí však ani témata módy a kosmetiky. To vše předáváme zábavnou a interaktivní formou. Dívky mohou během kurzu zjistit své přednosti a talenty. Objeví také oblasti, ve kterých mohou své schopnosti posunout k lepšímu.

Naším přáním a motivací kurzu je, aby dívky získaly informace, které jim pomohou například v komunikaci s rodiči a vrstevníky právě ve složitém období dospívání. Pro rodiče může být důležité, že etické hodnoty jsou předkládány souladu s křesťanskými principy.

Pokud by vás kurz zaujal, přihlášky a více informací najdete na našich stránkách www.cenap.cz.

V Centru naděje a pomoci se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství a rodičovství. Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů. Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy.

Pokud by vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme a se kterou bychom vám nebo vašim blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit.

Jsme tu i pro vás!

Centrum naděje a pomoci
Vodní 13, Brno
www.cenap.cz

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2023

Na tento rok připadají Světové dny mládeže (SDM 2023). Letos se uskuteční v hlavním městě Portugalska, v Lisabonu. Konkrétně, dá-li Pán Bůh, od 26.7. do 6.8. 2023. Nejprve budeme pobývat v místních diecézích

a poté se všichni z celého světa setkáme na jednom velkém prostranství s papežem jako ovečky jednoho Pastýře. Modlíme se také za to, aby současné zdravotní problémy papeže Františka nebyly překážkou plánovaného setkání s mládeží.

Z naší farnosti se toto setkání rozhodlo zažít (prožít) kolem 20 mladých lidí včetně našeho pana faráře otce Petra Beneše. Někteří se tam vydáme společně letadlem a ostatní se dopraví po vlastní ose. Samotná cesta nestojí málo, Portugalsko je opravdu daleko. Z některých rodin také jede více sourozenců. My, účastníci, se snažíme svým rodičům přispět z našich brigád a úspor, ale nestačí to. Proto jsme na konci minulého roku připravili dva jarmarky, kde jsme prodávali napečené dobroty, vyrobené maličkosti, jednou dokonce guláš a na zahřátí svařák a nealko punč.

Jarmarky ještě tento rok nějaké plánujeme. Také se chceme více setkávat společně s mladými a na tuto cestu se připravovat i duchovně. Začít bychom chtěli v průběhu postní doby a poté se pravidelně setkávat až do odjezdu.

Děkujeme všem, kteří nám přispěli, ať už prostřednictvím jarmarků, různou pomocí, finančními prostředky nebo nabídnutím brigády. Pokud byste věděli o někom, kdo by využil naši nabídnutou pomoc nebo vy sami potřebujete (úklid, nákup, hlídání dětí...), neváhejte mě kontaktovat na číslo +420 604 673 577.

Děkujeme a prosíme vás o modlitby.

Za účastníky z této farnosti Hana Rousová

PROČ

Proč? Smí se tak člověk Boha ptát?

Možná, snad když hledí dlouze,

jak hvězdy svítí na obloze,

když slunce ráno z temnot vstává

a déšť když vlašá zem

a ona plodí,

když žena s láskou nový život rodí.

Proč? Smí se tak člověk Boha ptát?

Když žal a bolest kruší jeho srdce

a čelí množství ran

a chtěl by platný být.

Však má jen prázdné ruce

a neví kudy kam.

Proč? Ptá se člověk Boha po tajemství,

co dotýká se duše jeho,

a neptá se, proč vydal na smrt

Ježíše Krista, syna svého.

To v knize knih nám odpověď tu hlásá,

že pouze v jednom slově

zůstává navždy naše spása.

A slovem tím nám kolem uší

jak bičem stále práská.

Však my jsme stále jako hluší.

To slovo nazývá se Láska.

FARNÍ KNIHOVNA

Nejprve se chci

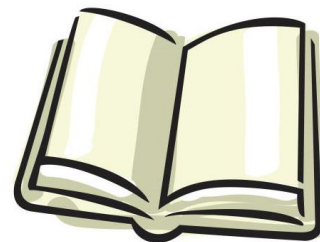
omluvit za chybu v

minulém čísle.

Třicáté narozeniny

Siardu budeme

slavit až v příštím roce.

Jak bylo v prosincovém čísle oznámeno, rádi bychom (my, vaši knihovníci) se s vámi **setkali nad některými zajímavými knížkami**. První setkání plánujeme na neděli 26. února mezi 9. a 10. hodinou na oratoři. Chceme vám představit pár knížek od nejznámějších autorů, jako jsou např. Milan Altrichter SJ, Anselm Grün OSB, Richard Rohr OFM, Vojtěch Kodet OCarm aj. Rádi si také poslechneme všechny vaše postřehy. Těšíme se na shledanou.

A teď k novým knížkám.

Barton, John: Historie Bible (Praha, Kalich 2022, 544 s.) - autorem je anglikánský teolog a biblista z Oxfordské univerzity. Ve svých pracích se zabývá převážně Starým zákonem. V této knize se však věnuje celému Písmu sv., a to jak z hlediska historie textu, literárně-kritického bádání, vzniku biblického kánonu i chápání textu v uplynulých dvou tisíciletích.

Gándhí, Móhandás Karamčand : Můj život aneb o mých experimentech s pravdou (Petrovice, ProfiSales 2021, 742 s.) - autobiografie indického politika a duchovního vůdce, kterému básník

Rabíndranáth Thákur dal přízvisko Mahátma, tj. Velký duch. Seznamuje nás s padesáti lety svého politického působení v jižní Africe a Indii, ale dává nám také nahlédnout i do svého života vnitřního.

Halík, Tomáš: Procitají andělé : adventní a vánoční kázání v neklidné době (Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2022, 112 s.) - útlá knížka známého pražského kazatele nabízí různá témata k zamyšlení, např. nad radostí, byť prožívané i v těžkých dobách, nebo nad rodinou. Kniha chce navázat na předchozí „Čas prázdných kostelů“, obsahující kázání z doby covidové karantény.

Hünemann, Wilhelm: Živé světlo : román o svaté Hildegardě z Bingenu (Praha, Paulínky 2022, 328 s.) - román o životě německé mystičky z 12. století. Hildegarda mívala od dětství náboženskou vizi, které pak popsala ve třech knihách. Věnovala se rovněž botanice a medicíně. Ve věku 38 let se stala abatyší benediktinského kláštera sv. Disiboda u Bingenu. Papež Benedikt XVI. jí udělil titul učitelka církve. Autorem románu je německý kněz píšící náboženskou beletrii. Některé z jeho děl máme ve farní knihovně.

Jančařík, Zdeněk: Přeskočit horu (Praha, Katolický týdeník 2015, 156 s.) - autobiografie katolického kněze a bývalého šéfredaktora nakladatelství Portál. P. Zdeněk Jančařík si musel studia teologie prosadit před matkou i otcem. Dnes říká, že by si každý mladý člověk měl projít zkušeností toho, udělat něco sám za sebe a samostatně. Velikonoční svátky pak prožívá především v salesiánské

komunitě v Brně-Žabovřeskách, v jejímž čele stojí.

Kašparů, Max: Opice Boží aneb vůl zajíce nedohoní (Brno, Cesta 2022, 84 s.) - premonstrátský kněz a psychiatr se v řadě více či méně humorných příběhů věnuje různým příhodám z vlastního života.

Martini, Carlo Maria: Odvaha milovat : duchovní cvičení s apoštolem Petrem (Praha, Karmelitánské nakladatelství 2022, 168 s.) - úvahy italského kardinála o cestě ke zralosti víry. Na apoštola Petrovi nám ukazuje, jak silná a zároveň křehká může víra být a jak nás setkání s Ježíšem může proměnit. Apoštol Petr nám tak může posloužit jako naše zrcadlo v slabostech i naději.

Špidlík, Tomáš: Na druhém břehu : o posledních věcech člověka (Olomouc, Refugium 2022, 94 s.) - kardinál a známý jezuitský autor se v devíti rozhlasových přednáškách věnuje skutečnostem spojeným s koncem lidského života – smrt, vzkříšení, posmrtný život. Ukazuje, že jediným mostem k tomuto „druhému břehu“, který dává zároveň smysl našemu životu, je Kristus.

Vácha, Marek Orko – Mandausová, Klára: Dobro a zlo 21. století (Praha, Mladá fronta 2022, 134 s.) - rozhovory o krizi, víře, pomoci, síle a laskavosti, jak stojí v podtitulu knihy, k tomu není celkem co dodat. Hovory se točí kolem různých témat a já přitom mám čím dál větší dojem, jako by některé části psal přímo pro mě.

Pavel Jelínek

SVÁTEK V KALENDÁŘI (9)

Sv. Antonín Veliký (památka 17. 1.)

poustevník, otec mnichů, narozen kolem r. 250 v Egyptě, zemřel kolem r. 356 v Tabennisi, Egypt.

Navenek nevzhledný farní kostel sv. Juliána v provensálském městě Arles, ležící při postranní silnici mezi slavnou arénou z druhého století a řekou Rhönou, chová v sobě vzácný poklad: od r. 1491 jsou v tomto Božím domě ostatky snad nejslavnějšího poustevníka Antonína. Mínění o přesném roce Antonínova narození se rozcházejí. S jistotou spadá do poloviny 3. století.

Domov jeho rodiny byl ve středním Egyptě a byl to dnešní Keman u Herakleje. Když zemřeli Antonínovi rodiče, dal svou malou sestřičku, o kterou se musel starat, do útulku, rozdal všechno, co měl a začal žít asketickým životem. První místo, kde se zdržoval, byla skoro jistě hrobní sluj ve

skále na okraji pouště. Později žil Antonín asi 20 let na neobydleném pohoří. Kolem r. 311 pomáhal Antonín v Alexandrii přes úřední zákaz a s nebezpečím života mnoha zajatcům císaře Maximina Dazi, který pronásledoval křesťany. Osvědčil se tam jako rolník, ale v první řadě jako rádce a učitel stále rostoucího zástupu mnichů, z nichž mnozí zůstávali u něho. Právě Antonín založil obec poustevníků, životní formu, která byla dosud neznámá. Později z ní vytvořil svatý Pachomius, zvaný otec mnichů, první tzv. mnišskou obec.

Antonín také zavedl mnišské roucho. Ještě jednou před svou smrtí opustil Antonín poustevníckou obec na poušti a šel na prosby svého přítele a patriarchy alexandrijského, církevního učitele Atanáše, do Alexandrie a ohnivě tam kázal proti ariánskému učení. Brzy po svém návratu na poušť zemřel ve věku asi 105 let - vysoce vážený Antonín, který měl stálý písemný kontakt s císařem Konstantinem.

Jeho pohnutý život vylíčil Atanáš. Brzy po smrti se dostalo Antonínovi přízvisko Veliký.

Hlavním obdobím Antonínovy úcty bylo 13. až 14. století. Důvodem byla skutečnost, že se jeho ostatky dostaly na sever.

K rozšíření jeho úcty přispělo blahodárné působení řádu antonitů, založeného r. 1095 francouzským šlechticem, jehož syn se prý uzdravil od moru prostřednictvím Antonínových ostatků.

Albert Bavorský založil r. 1382 řád rytířů sv. Antonína a nato se stal Antonín patronem a vzorem rytířského stavu. Antonín je počítán mezi 14 pomocníků v nouzi. Je patron rytířů, řezníků, tkalců, cukrářů, hrobníků a košíkářů, ochráncem domácích zvířat, proti nemocem a ohni.

J. A.

OPRAVY (NEJEN) NA FAŘE

Vážení farníci, přinášíme vám informace ohledně vývoje prací v naší farnosti.

Jak jste možná zaznamenali začátkem prosince, kdy bylo možné opět nahlédnout do farního suterénu, většina stavebních prací je již hotova a nyní jsme ve fázi prací dokončovacích, které, jak je obvyklé při opravách podobného rozsahu, jsou často spojeny také s odstraňováním nedodělků a nedostatků.

Hlavním tématem a zároveň podmínkou možnosti otevření dotčených prostor včetně klubu Václav pro veřejnost je výchozí revize nové elektroinstalace. Nyní se usilovně pracuje právě na zohlednění dodatečných požadavků na zmíněnou výchozí revizi. Jedná se například o dokončení rozvaděče domácích telefonů a otevírání dveří, rozvaděče zajišťujícího rozvod internetu do celého domu nebo provedení ochranného pospojování. Dále se pak prostory klubu Václav připravují po všech stránkách tak, aby mohl být otevřen. Mimo jiné se pracuje na natírání dřevěných dveří a dalších prvků v klubu, opatření

dveří těsněním nebo na instalaci zařizovacích předmětů.

Zároveň se však povedlo spoustu práce již udělat. Byl instalován kompletně nábytek kuchyně včetně spotřebičů, také šatna a WC jsou kompletně vybaveny. Byly nainstalované nové domovní telefony do bytů, dále byla provedena úprava a přepojení vývodů internetu jednotlivých bytů na nové centralizované místo a mnoho dalších prací.

Termín ukončení prací a předání díla není nyní možné zodpovědně stanovit, i když všichni již nedočkavě vyhlížíme pomyslné světélko na konci tunelu. Bude záležet zejména na tom, kdy se podaří odstranit veškeré nedodělky pro revizi nové elektroinstalace.

Plány pro rok 2023

Pro tento rok máme v plánu následující oblasti:

1. Dokončit výměnu inženýrských sítí a související opravy v suterénu fary – to je logicky hlavním úkolem pro tento rok, na kterém se nyní s plným nasazením pracuje.
2. Dokončení finální verze uzemnění hromosvodu a s tím související úprava dvora fary.
3. Projekt na snížení energetické náročnosti kostela.
4. Projekt na snížení energetické náročnosti fary.
5. Kaplička na Táborské – ve spolupráci s biskupstvím a technikem stavebních investic brněnského děkanství.

Závěrem vám chceme velmi poděkovat za vaši štědrost, bez které by nebylo možné opravy realizovat a spoléháme na vaši štědrost i nadále. Přispívat je možné na farní účet (2100491918/2010, VS: rodné číslo/dat. nar. ve tvaru RRRMMDD, SS: 5) nebo při pravidelných sbírkách na opravy.

Za technickou správu farnosti

Dominik Jurásek

Antonín Mareš

ROZHOVOR

S DAVIDEM AMBROŽEM (1)

Nedávno jsme zaznamenali, že rodák z naší farnosti, P. David Ambrož, byl přijat do služby vojenského kaplana. V současné době se zabydluje v Rakovníku, který spadá do pražské arcidiecéze. Při jeho poslední návštěvě v Brně jsme jej požádali o rozhovor, z kterého uvádíme první část.

Jak bude vypadat tvoje služba?

Můj biskup Pavel mě výslovně poslal na pět let ke službě do armády ČR. Moje umístění je v Rakovníku, což je fakt daleko, ale i přesto se snažím jezdit za známými, protože tam ještě žádné nemám. Takový je plán, dokud jej náš Pán neupraví. ☺

Hlásat Boží slovo máme (podle sv. Pavla) vhod i nevhod. Na vojně v českém prostředí to bude asi oboje. Nebo je to jinak? Dá se vůbec na vojenském útvaru hlásat Boží slovo nevhod? (Je to přípustné?)

Tohle je otázka, kterou se teď více zabývám. Dle instrukcí je služba vojenského kaplana tzv. preevangelizační. To znamená, že o Bohu nikdy nemluvíme jako první, ale žijeme a působíme tak, aby se o Něho vzbudil zájem. Když se mě však někdo ptá, tak je to většinou na to, jak žiju já. Já jsem ten „divnej“. Když jim ale něco málo popíšu, tak se to mine účinkem, spíše je to kontraproduktivní. Oni tohle těžko mohou pochopit, když nevědí, že za tím vším nějak stojí vztah k Bohu. Náš způsob života by skutečně byl nepřirozená šaškárna, kdyby nevycházel ze vztahu k živému Bohu. Má smysl jen v Něm. A pokud tento vztah přestane hrát prim, odpadáme.

Já si tedy tak nějak myslím, že jen pro nějakou psychohygienu vojáků tam přece nejsem. Jsem tam proto, abych probouzel jejich duši a skrze tuto službu i tu svoji. I když někteří naši důstojníci si nepřejí, abych nějak moc vtahoval Boha do řad vojáků, říkali mi to. Možná tedy bude třeba nejprve zbavit je (a možná i sebe) strachu z mé tamější přítomnosti. Tedy musím hledat způsob, jak by evangelium mohlo pronikat do toho společenství hned od začátku, a ne až si o to řeknou. Podobně to vyslovil i otec arcibiskup Jan Graubner, když jsme o tom mluvili.

Na druhou stranu nejsme sekta. Takže to hledám. Ale hodně mi pomáhá připomínat si, že tam nejsem ten důležitý. Co a jak bude, je Boží věc. Poslal mě tam proto, že mě nejspíš bude chtít v určité chvíli nějak použít. Nebo aby něco připravil ve mně. Uvidíme.

Můžeš srovnat podmínky pastorače v Čechách a na Moravě? Praha s davy studentů je asi dost výjimečná. Ale normální české prostředí.

Tohle opravdu nedokážu, nebyl bych objektivní, alespoň co se týče rozdílnosti charakteru věřících. A navíc jsem tam chvíli. Co však pozoruji, tak Rakovník a okolí není moc nábožensky zdatný kraj a nejspíš mu to ani nevadí. Nebo mu něco vadí, ale ještě nepoznal, že toto. ☺ V rakovnickém děkanátu jsou nyní jen 4 kněží a například sousední kněz má na starosti 22 kostelů...

Přesto tam nějak jsou a slouží, jak mohou. Rozhodně nemají šanci stát se nějakými celebritami, to by jim tam nikdo „nežral“. Také mají určitě své touhy, i když ví, že zde nenaplnitelné. Ale i tak jim tam Pán poslal pár těch, kteří jsou jim nějak k ruce. Je to sice malá skupinka, přesto se tak nějak vzájemně drží pohromadě a jsou tím určitě Bohu milí.

(pokračování v příštím čísle)

Rozhovor vedl Petr F.

EDUARD SEVERA

28. 2. 1937 - 25. 12. 2022

Z posledního rozloučení s panem Eduardem Severou, které se konalo v našem kostele 7. ledna 2023.

Vážení přítomní, bratři a sestry,

dovolte mi, abych se s vámi podělil o několik vzpomínek na zvěčnělého pana

Eduarda Severu, mého dobrého kamaráda, kterého jsem znal 66 roků (abych poněkud uvolnil zdejší chmurnou atmosféru).

Podivuhodného pana Severu jste asi znali už jako staršího pána až kmeta, stával u nás v kostele vlevo za poslední lavicí, ale on vždycky nebyl senior ani kmet, on byl předtím také malý kluk, který pocházel ze starobylé selské rodiny v Brně - Husovicích. Přesto z něho nebyl sedlák ani pozdější člen JZD, protože jeho maminka po smrtelném úrazu manžela musela zemědělství opustit a po delších peripetiích se s dětmi nastěhovala do měšťanského domu na náměstí Republiky, rovněž v Husovicích. Milý Severa byl tedy Husovičák každým coulem, což se dalo poznat i z jeho řeči, jelikož husovickým nářečím mluvil až do konce svého života. Přitom byl výborný češtinář, vždyť opravoval češtinu v rukopisech četných knih a časopisů, než šly do tisku.

Náboženskou i kulturní výbavu získal hlavně v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně a taky v Husovicích, kde patřil k žákům tehdy kaplana patera Stanislava Krátkého,

později biskupa „skryté církve“, jehož Státní bezpečnost neprávem obvinila z podvrtné činnosti vůči státu a zatkla v roce 1958. Edu členství v mariánské družině stálo „jenom“ vyhození ze 4. ročníku přírodovědecké fakulty v Brně, na níž výborně studoval. Stalin už pět roků ležel s Leninem v moskevském mauzoleu, ale u nás komunistický útisk církve a věřících stále nepolevoval. Severa až po letech získal slušnější místo v Geografickém ústavu ČSAV, který společně s Ústavem ateismu ČSAV sídlil v klášteře na Starém Brně. Šlo o místo knihovnické, na kterém Eduard vydržel až do důchodu. Byl skvělý knihovník, mnoha studentům pomohl a z chaotické sbírky knih vybudoval výbornou odbornou knihovnu.

Hoch od Bobří řeky. V dobách jeho mládí byli v Husovicích velmi aktivní orlové a skauti a Severa s nimi. Sportovali, hráli divadlo, orlové s korouhvemi chodili přes Soběšice na poutě na Vranov. A Eda zůstal foglarovcem až do smrti, známá skautská místa navštěvoval každoročně ještě nedávno.

Severa byl zájezdový. Čedok na něho ovšem nemohl stačit, jak byl na každý zájezd odborně připraven, ať už se jednalo o města, krajiny nebo poutní místa. Když se účastníci zájezdu blížili k Šumavě, zpíval s nimi „Na Šumavě je dolina“, když se blížili k Beskydám „Rožnovské hodiny“ apod. I zpívat uměl velmi dobře. A když se po cestě setmělo a účastníci si mohli konečně od výkladu odpočinout, pokračoval ve stylu „teď je už venku tma,

ale kdyby bylo vidět, tak byste tam v dálce viděli...“

Byl zeměznalý. Neznám žádného člověka, který zná tolik míst v Česku, jako znal on, kdejakou památku, kostel a kapličku, kdejakou obec, kopec a říčku, a kolik toho o nich uměl povídat. Vsadím se, že kdybych se ho teď např. zeptal, a to bude těžká otázka, kde leží víska Jobova Lhota, což dobře nevědí ani ti, co v ní bydlí, že by mi řekl, že 2 km severovýchodně od Olešnice, a možná by vyjmenoval i Jobovy strasti nebo poznamenal, že Job měl tak krásné dcery, jaké se jinde nenašly na zemi.

Severa byl betlémový. Navštívit v jeho domě betlémy, to však neznamenalo jen obdivovat jejich počet a krásu. To se člověk dozvěděl celé dějiny betlémařství u nás i ve světě, všechno o lidových umělcích, kteří se po generace věnují zhotovování postav a celých betlémů, a jiné a jiné zajímavosti. A pokud venku hodně mrzlo, lidé přicházeli od Severů hodně nachlazení, protože z podrobného výkladu se jim tak zvětšila hlava, že jim klobouk nebo čepice byly na nic.

Byl tříkrálový. Jeho rajonem byly Černovice, kde jako Kašpar štěstí, zdraví pokoj svatý přál v několika jazycích, podle toho, ke komu přišel. A nebylo to „sme tři králi, davaj prachy“. Ne. Eda dobře věděl, že sbírka a setkání s lidmi jsou mimořádnou příležitostí k tak potřebné evangelizaci. Za 20 let vinšování vybral pro charitu spolu s Melicharem a Baltazarem kolem půl milionu korun českých.

PŘÍHODA S TETOU

Eda Severa byl kostelový. To všichni víme, moc se ale neví, že mu při kázání chyběl kněz na kazatelně, protože ambon moc neuznával, že sledoval, zda má dnes kněz ornát správné barvy, jestli si kostelník náhodou nespletl třeba zelenou s červenou, nebo dokonce s růžovou, to by ho bylo hodně rozčílilo, stejně jako to, když se během svatého přijímání někomu ozval mobil. S takovým mobilistou po skončení mše svaté dal delší řeč.

Ještě se vracím na začátek, kdy jsem nepřímo upozornil na to, že přítel Severa byl v Židenicích náplava. Slyšel jsem, že na náplavy si starousedlíci mají dávat dobrý pozor, protože nelze tušit, proč a s čím přicházejí. O panu Severovi jsme to však věděli a víme. Byl náplavou vpravdě užitečnou. Naše čtvrt získala slušného a poctivého občana a farnost věrného služebníka Božího. Jsme rádi a vděční za to, že žil mezi námi a v mnohém nás obohatil.

A na úplný závěr nezapomeňme, že pan Severa byl člověk průvodový, miloval průvody poutní, božítelové, za nenarozené děti i průvody pohřební. Proto ho také na hřbitov doprovodíme delší cestou. A během ní mu v duchu poděkujeme za všechno, co pro nás a naši farnost učinil a popřejeme mu svit věčného světla a odpočinek ve svatém pokoji.

Karel Krška

Měl jsem zlatou tetu. Nebylo to pravá teta, ale ke vzdálené přízni patřila, a když chtěla, abych jí říkal této, říkal jsem jí teto. Měl jsem ji rád a často ji navštěvoval. Byla milá, zbožná, malá, tlustá a dlouho vdova. Smrti se moc nebála, nebo o ní nemluvila, jen měla starost, jestli na její pohřeb přijde dost lidí. A protože nechtěla nic ponechat náhodě, musela začít jednat. Jakmile překročila sedmdesátku, pořídila si linkový sešit formátu A4 s pevnými deskami a začala do něho zapisovat jména a adresy všech možných známých, se kterými se někdy potkala a o nichž si myslela, že by mohli přispět k bohaté pohřební účasti. Co řádek, to potenciální účastník pohřbu. A těch bylo několik desítek. Až na oslavě svých 85. narozenin si teta postěžovala, že z první strany sešitu až na jeden řádek už má všechna jména přeškrtnána, protože „účastníci“ umírají, a že se jí málo daří nahrazovat je novými.

Když jsem se zmínil o problémech pohřební tety před kamarádem, zeptal se, kolik má roků, a pak konstatoval, že velký funus už dávno prošvihla, že to už měla zemřít před čtyřiceti nebo padesáti lety, protože kdo chce mít hodně lidí na pohřbu, musí umřít mladý. Zdálo se, že má pravdu, jelikož tetu na Ústředním hřbitově na poslední cestě provázelo jen kolem dvaceti osob včetně kněze a kostelníka. A já jsem bez rozmyšlení přítelův výrok vzal za bernou minci. Vybavil se mi až letos 7. ledna při loučení s panem Eduardem

Severou, který podobně jako teta nezemřel mlád. A přesto se s ním loučil plný náš kostel. Je zřejmé, že věk ani v pohřebních záležitostech nehraje hlavní roli.

Karel Krška

SETKÁNÍ S APOŠTOLSKÝM NUNCIEM THADDEUSEM OKOLO ANEB O JEDNOM Z DŮVODŮ, PROČ CÍRKEV V AFRICE ROSTE

Nedávno se mi naskytla příležitost prožít několik hodin v blízkosti nového apoštolského nuncia T. Okolo během setkání s centry pro rodinu z celé České republiky. Na první pohled zaujal bezprostředností a velkou skromností. Také není úplně obvyklé, že vyslanec Svatého stolce a rodilý Afričan velmi dobře rozumí a mluví česky a snaží se v jazyce zdokonalovat.

Během neformální besedy jsme se nejprve snažili různými otázkami zjistit, co si myslí například o stavu církve, nedostatku kněží a věřících, jaká má očekávání od budoucnosti církve. Překvapilo nás, jak si váží věřících v České republice, jak se

mu s nimi dobře spolupracuje. Upozornil nás ale, že jako nunciovi mu nepřísluší vynášet soudy a udílet zásadní rady, co by se mělo nebo nemělo dělat. Musím říct, že z tohoto postoje byla řada z nás zklamaná.

Postupně jsme ale začali vnímat, že nám chce mnoho sdělit. Rozpovídal se na otázku, jak v Africe vypadá příprava budoucích kněží. Dověděli jsme se, že on odešel do semináře v jedenácti letech a po čtrnácti letech byl vysvěcen. Asi polovina bohoslovců ke svěcení nedošla. Každé léto trávili šestitýdenní prázdniny v rodinách. Začínali jako dvanácti nebo třináctiletí katecheté, kteří navštěvovali rodiny a vyučovali náboženství. Děti, se kterými se tak seznámili, přiváděli do kostela. Ale nejen to, zřejmě si s nimi i hráli a opatrovali je. Jeho svěží vyprávění, které bylo plné smíchu a humoru, dávalo tušit, jak je nakažlivé svědectví celého života, ne (jen) slov. Kládl nám na srdce, že si máme být vědomi jedinečného úkolu jedni vůči druhým. Říkal: „Každý si má být vědom, že se na něj ostatní dívají. Když padnu já, padne i druhý.“

Nuncius vyprávěl krátký příběh: jednou choval malého chlapce a někdo oba vyfotil. Po letech se s tímto chlapcem, který se mezitím stal knězem, setkal. Vyprávěl mu, že když povyrosl a uviděl fotku, kde ho Thaddeus Okolo jako budoucí kněz choval, našel v té chvíli i on svoje povolání ke kněžství...

Marie Oujezdská

OKÉNKO DO SVĚTA (13)

Z Jižní Koreje do jižní Afriky

Velké překvapení - přes noc jsem se ocitl z Jižní Koreje v jižní Africe! To se asi nestává každý den. Byl to dárek k Vánocům 2022, když mě náš hlavní představený zavolal a pověděl, že hledali delší dobu nového provinciála do jižní Afriky (JAR, Lesotho a Eswatini). A jelikož my salesiáni neříkáme našemu náčelníkovi „ne“, tak se teď poprvé v životě přesunuji do Afriky - aspoň na 6 let tohoto služebního období. Co tomu říkáte?

*P. Václav Klement
a hlavní představený saleziánů
Ángel Fernández Artime*

Boží cesty jsou někdy opravdu nepředvídatelné. Na začátku před 40 lety byl mým misijním snem Projekt Afrika - salesiáni se přes 20 let (1980-2000) zaměřovali na černý kontinent a vyslali tam skoro tisíc misionářů. Ale po útěku do Říma jsem byl vyslán do Jižní Koreje, kde se teď už cítím doma. Za posledních

20 let jsem navštívil asi 30 afrických zemí a osobně znám asi 400 ze skoro 2000 salesiánů, co žijí a pracují na tomto kontinentě. Před 12 lety jsem také vizitoval asi měsíc tři země, které teď tvoří tu moji novou provincii. Takže znám většinu tamějších spolubratří salesiánů z osobních pohovorů a z jejich komunit.

Ve zkratce to představím: v těchto třech zemích, kde žije asi 64 milionů obyvatel (z toho asi 5 milionů katolíků), je dnes jen 35 salesiánů (15 národností, většinou Afričané). Naše první komunita v Kapském Městě byla založena už v roce 1896. Dnes tam máme asi 15 škol, dvě učiliště, pět farností a dvě větší sociální díla. Takže je to velký nepoměr na tu hrstku brachů, mezi nimiž je 5 spolubratrů ještě v počáteční formaci a 10 seniorů, některých už hodně nemocných. V Jižní Africe (JAR) máme 5 komunit a po jedné v Lesotho a v Eswatini (Svazijské

království, do roku 2018 to bývalo Svazijsko).

V kontextu africké katolické církve a salesiánské kongregace je to nejmenší africká provincie. V letošním roce byly v Africe ustanoveny dvě nové provincie a počet našich spolubratrů, z velké většiny místních, se blíží skoro 2000, protože každý rok se v našich noviciátech připravuje asi 160-190 mladých mužů. Například blízká Angola slavila na svátek Dona Boska (31. ledna) první řeholní sliby 19 noviců.

Teď ještě připravuji vízum do JAR v Praze a dám vědět, až se přesunu do Johannesburgu, kde máme náš provinciální dům.

Prosím vás o modlitbu za povolání v Jižní Africe, Lesotho a Svazijsku. A také abychom našli odvážné misionáře z jiných afrických zemí, kteří by nám pomáhali.

P. Václav Klement, SDB

Na území naší salesiánské provincie žije asi 64 milionů lidí, většinou mladých, co hledají práci. Asi víte, že Jižní Afrika má světový rekord v rozdílu mezi bohatými a chudými. Také dědictví apartheidu ještě hodně přetrvává. A další problémy – třeba za poslední dva roky dodávka elektřiny není nepřetržitá, ale je dávkovaná na několik hodin denně podle místa, kde bydlíte.

SIARD – Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic
Vydává Římskokatolická farnost u chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Nopova 84, 61500, Brno, tel. +420 731 402 622.
Připravuje redakční rada, za obsah článků odpovídá autor. E-mail redakce: siard@farnostzidenice.cz
ZPRAVODAJ JE NEPRODEJNÝ, URČENO VÝHRADNĚ PRO VNITŘNÍ POTŘEBU

Finanční příspěvky pro farnost lze zasílat na účet č. **29 00 49 19 16/2010** nebo na účet určený pro dary – **21 00 49 19 18/2010**
k určení účelu daru slouží specifický symbol – více na www.farnostzidenice.cz
Variabilní symbol : Vaše IČO nebo rodné číslo

Další číslo zpravodaje vyjde 2.4.2023, uzávěrka příspěvků je do 19. 3. 2023.